

Протокол

№

гр. София, 26.06.2020 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХІХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 26.06.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Елка Атанасова

ЧЛЕНОВЕ: Катя Аспарухова

Мария Ситнилска

при участието на секретаря Клавдия Дали и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **3932** по описа за **2020** година докладвано от , и за да се произнесе взе предвид следното:

На именното повикване в 15.05 часа се явиха:

СТРАНИТЕ по делото редовно призовани се представляват, както следва:

КАСАТОРЪТ Д. Т. М. - редовно призован, не се явява. Депозирана е молба от 05.06.2020 г., че не желае да бъде конвоиран, представлява се от адв. С. И., с пълномощно по делото.

ОТВЕТНИКЪТ ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ ИЗПЪЛНЕНИЕ НА НАКАЗАНИЯТА – редовно призован, представлява от мл. юрк. М., с пълномощно по делото.

За СГП се явява прокурор Малинова.

СТРАНИТЕ (поотделно): Да се даде ход на делото.

СЪДЪТ, като взе предвид, че не са налице процесуални пречки за разглеждане на делото в днешното съдебно заседание

ОПРЕДЕЛИ:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО.

ДОКЛАДВА касационната жалба.

ДОКЛАДВА писмения отговор на ответника с представени писмени доказателства – финансов доклад и трансфери от сметки.

АДВ. И.: Считам, че представените документите от ответника са неотнормими, тъй като трансферите за затворник не представляват доходи. Няма да соча доказателства.

Юрк. М.: Поддържам отговора. Оспорвам жалбата.

Нямам да соча други доказателства, нямам доказателствени искания.

ПРОКУРОРЪТ: Няма да соча доказателства.

СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:
ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО ПО СЪЩЕСТВО.

АДВ. И.: Ответната страна по първоинстанционното дело не обори твърденията, които доверителят ми е направил в жалбата си. Тъй като чл. 284, ал.5 ЗИНЗС оказва, че неимуществените вреди се предполагат до доказване на противното, а ответната страна по първоинстанционното производство такива доказателства не представи, считам че следва да се приемат за доказани и основателни твърденията, направени в жалбата. Видно от съдебната практика на Европейския съд по правата на човека (ЕСПЧ) и по-конкретно делото В. срещу България, когато е налице правонарушение, съдът санкционира правонарушителя и присъжда обезщетение на пострадалото лице. Презумпцията е, че лицето – обект на правонарушението, е претърпяло вреди от самото нарушение. Неправомерните действия спрямо пострадалото лице категорично оказват въздействие върху психиката, физическо състояние и като цяло рефлектира върху неговата личност. Тези правонарушения, съдът цени единствено в контекста на това - какъв размера на обезщетението, а не дали въобще се дължи. Практиката на ЕСПЧ сочи, че обезщетението за вреди обхваща не само преките претърпени вреди, но и се дължи санкция, завишаваща сумата на обезщетението, за да бъде дисциплиниран нарушителя да изпълни осъдителното решение, след като е позволил с нарушението си да не зачита върховенството на закона. Ето защо считам, че присъденото обезщетение е непълно, тъй като държавата е отговорна за условията, при които лишените от свобода изтърпяват наказанията си. България, като договаряща страна по Европейската конвенцията за правата на човека и по-конкретно чл.3 от нея, има задължение да спазва правата на тези лица. Разпоредбата на чл.3 ЕПСЧ, задължава държавата да осигури на лишените от свобода условия за излежаване на наказанията, които да кореспондират със зачитане на човешкото достойнство, така че начинът за изтърпяване на наказанието да не излага лишените от свобода на емоционално изпитание, отчаяние и страдание в затвора. По отношение на техническите изисквания за изпълнение на наказанието лишаване от свобода, здравословното и душевното състояние на лишения от свобода да се гарантирани и да се полагат необходимите медицински грижи. В този смисъл са решенията: Ч. срещу България 27.11.2012 г., Й. срещу България с решение от 02.02.2006г. на ЕСПЧ и Й. срещу България с решение от 10.06.2006 г., Н. срещу България по решение 24.05.2007 г., М. срещу България с решение от 28.06.2007 г. на ЕСПЧ, решение от 27.11.2008 г. на С. К. срещу България и пилотното решение от 27.01.2015 г. на Н. и други срещу България. ЕКПЧ е ратифицирана в България и е с предимство пред националното законодателство. Затова и цитирам решения на ЕСПЧ. Соча ги като критерии за преценка. Налице е и константна съдебна практика на българските съдилища, например - Решение N 10166/11.07.2012 г. по адм. дело N 15508/2012 г. по описа на ВАС, Решение N 1177/ 21.02.2020г. по описа на ВАС, по адм. дело N 5407/2014 г. на 43 състава по описа на АССГ. Считам, че първоинстанционният съд не е съобразил закона и е постановил незаконно решение, поради което следва същото да бъде отхвърлено. Претендирам разноски. Считам, че отговорът на ответната страна е

необоснован, недоказан, поради което по него не би могло да се постанови решение.
ЮРК. М.: Моля да отхвърлите жалбата като неоснователна и да потвърдите първоинстанционното решение. Считам, че съдът не е допуснал нарушения и правилно е направил заключението си.

ПРОКУРОРЪТ: Считам, че жалбата е неоснователна, а съдебното решение е правилно и законосъобразно, поради което моля да го оставите в сила.

СЪДЪТ ОБЯВИ, ЧЕ ЩЕ СЕ ПРОИЗНЕСЕ С РЕШЕНИЕ В ЗАКОННИЯ СРОК.

Протоколът е изготвен в съдебно заседание, което приключи в 15.19 ч.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

СЕКРЕТАР: